

ה"ט 73873/10-18 - דוד שלזינגר נגד אברהם שטיין

בית משפט השלום בירושלים

ה"ט 73873-10-18 שלזינגר נ' שטיין
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת ליאת בנמלך
המבקש: דוד שלזינגר
נגד אברהם שטיין
המשיב:

החלטה

1. המבקש עותר למתן צו מכוח חוק מניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב-2001 (להלן: **חוק מניעת הטרדה מאיימת**).

מטענות הצדדים עולה כי בין המבקש לבין המשיב, המתגוררים בשכנות, התגלעו מחלוקות שונות (על רקע טענות של המבקש כלפי המשיב בדבר השתלטות על דירה אחרת בבניין ובדבר בניה בלתי חוקית). בין היתר על רקע מחלוקות אלו קיים סכסוך ממושך בין השניים.

לטענת המבקש בבקשה שלפניי המשיב מטריד את מנוחתו ומנוחת בני ביתו בכך שמספר פעמים הזמין כוחות הצלה (משטרה ומד"א) לביתו בקריאות שווא. לפי הנטען הגעת כוחות ההצלה גרמה לנזק נפשי לילדיו של המבקש. עוד נטען כי המשיב איים לפגוע במבקש ובבני ביתו.

המשיב מצידו הכחיש נמרצות, בתצהיר שהגיש ובדיון שהתקיים לפניי, כי הוא שביצע את אותן קריאות שווא נטענות או כי איים על המבקש או על בני משפחתו.

2. עילה למתן צו מכוח חוק מניעת הטרדה מאיימת קמה מקום בו אדם ביצע הטרדה בעבר או נקט איומים כלפי המבקש, והנסיבות נותנות בסיס סביר להניח כי אותו אדם יטריד או יאיים שוב על המבקש ויפגע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו או בגופו (סעיף 2 לחוק מניעת הטרדה מאיימת, כן ראו בר"ע (מחוזי ירושלים) 179/04 **שובל נ' ניסים**, פסקה 20 (10.8.2004) (להלן: **עניין שובל**)).

דומה בעיני כי המעשים אותם ייחס המבקש למשיב, קריאות שווא חוזרות ונשנות לכוחות הצלה, ובוודאי איומים -

לו היו מוכחים - אכן מקימים עילה למתן צו מכוח חוק מניעת הטרדה מאיימת. ואולם, לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים, סבורה אני כי המבקש שלא הרים את הנטל להוכיח את המיוחס למשיב.

בכל הנוגע לקריאות השווא של כוחות הצלה לא הוכח כי אלו נערכו בידי המשיב. המבקש טען בהקשר זה כי כוחות ההצלה שהגיעו לביתו מסרו או "רמזו" לאשתו שהקריאה נעשתה מתוך בניין מגוריהם. טענה זו נטענה בעלמא וללא כל אסמכתא או עדות ישירה, ומכל מקום אין בטענה זו, ללא הוכחה נוספת, כדי לקשור את המשיב ישירות לנטען. כמו כן, ההודעה במכשיר הטלפון הנייד אותה הציג המבקש כהוכחה לטענתו, בה נכתב מספר הטלפון של המשיב בביתו, הוצגה ללא שהוצג ההקשר שלה (ממי נשלחה אותה הודעה ובמענה לאיזו שאלה) כך שאין בה, כשלעצמה, כדי לשמש ראיה מספקת. אוסיף כי בא-כוח המבקש ציין בדיון "יש לנו עוד איזה שהיא ידיעה כרגע בלי הסכמת הלקוח שלי אני לא יכול לחשוף אותו". המבקש נמנע אפוא, מטעמיו, לפרוש את מלוא המידע הרלבנטי, ועל יסוד החומר שהוצג לפניי, לא מצאתי כאמור כי הוכח שהמשיב הוא שהזעיק את אותם כוחות ההצלה.

אשר לטענות בדבר איומים, הרי שהמשיב הכחיש את הנטען ואף טען מנגד כי המבקש הוא שמאיים עליו תקופה ארוכה, ומכל מקום לא הוצגה כל ראיה לתמיכה בטענות מי מהצדדים בעניין זה (המבקש אף העיד כי הוא עצמו לא היה נוכח במעמד בו המשיב איים על ילדיו, ובנוסף ציין הוא כי בידי בתו צילומים המתעדים את המשיב מצלם אותו אך אלו לא הוצגו בבית המשפט). על כן לא הורם הנטל גם בהקשר זה.

3. אוסיף ואעיר כי ייתכן ונכון יהיה כי בשלב זה, ועד אשר יירגעו הרוחות, המבקש והמשיב לא יבואו כלל בדברים זה עם זה, על מנת שהדברים לא יצאו מכלל שליטה. ואולם, בהתחשב במהותו של צו לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת וההגבלה שהוא טומן על חירויות יסוד (ומשהמשיב התנגד למתן צו הדדי) אין מקום להעניק צו כאמור מקום בו לא הורם הנטל להוכחת קיומה של עילה לתיתו (ראו והשוו עניין **שובל** לעיל). לצד זאת אוסיף כי יש לקוות שהמבקש והמשיב, המתגוררים בשכנות, ישכילו למנוע הסלמה ביחסים ביניהם ויפעלו, הדדית, להרגעת הרוחות.

מטעמים אלו הבקשה נדחית.

בנסיבות העניין איני מוצאת לעשות צו להוצאות.

המזכירות תשלח למשיב, אשר אינו מיוצג, עותק של ההחלטה.

ניתנה היום, כ"ט חשוון תשע"ט, 07 נובמבר 2018, בהעדר
הצדדים.